

Pamflet

Núm. 7 (2.ª època)

SURT EL DISSABTE

Barcelona, 22 de febrer del 1936

Amnistia! Amnistia!

- **Amnistia!**, deien els cartells. **Amnistia!**, predicàvem en els mítings.
- **Amnistia!**, afirmava el ciutadà quan votava. **Amnistia!**, repeteixen els milers i milers de sufragis
- **AMNISTIA! AMNISTIA! AMNISTIA!** És la paraula que com un tro avalota l'aire de la Península.
- **Era clam d'angoixa. Fou clam de guerra. Ara és clam de joia.**

La defensa de la victòria

Victòria! Victòria! Enorme, esclatant, fantàstica. Sorprenent a les dretes, que amb el poder que dona la possessió del Govern i de l'organització econòmica es pensaven abatre'ns per complet i definitivament. Sorprenent, perquè no dir-ho, als dirigents esquerrans, que, si bé creien en l'èxit, no l'esperaven tan rotund.

El poble, amb la febre d'ideal que sap posar a les seves accions, ha ferit de mort la reacció. I no ens atrevim a dir morta del tot, perquè la reacció brostarà per un lloc o altre, per poc que relentim la persistència en l'atac. La sensació de plenitud, de capacitat, de suficiència que va donar el poble de Catalunya en la contesa de diumenge, l'avalua com a dirigent i no com a dirigit.

Després d'haver estat tot el dia en plena activitat al carrer per vigilar les maniobres miserables dels adversaris, a les quatre de la tarda el poble es concentra als Casals d'Esquerra i als Centres dels partits coalitzats. Amb l'esperit obert, amb l'oïda atenta, voraç, hi aflua amb el neguit d'assabentar-se dels resultats electorals. Estava segur de la victòria; s'havia comptat i recomptat cent voltes a les portes dels col·legis fent cues interminables de votants. Però la seva acció tenia un resultat immediat; l'esforç individual es valorava i transformava en xifres; el senzill paper que havia acaronat tot el matí, s'acoblava i s'inflava junt amb altres i donava la més evident de les victòries a la seva voluntat. A cada notícia el seu entusiasme s'exterioritzava en aplaudiments i visques.

Després, quan vers la una de la matinada les dades ja no podien alterar l'èxit, es retirà. Es retirà amb ordre complet, sense aldarulls ni desoris pels carrers.

Des del dia abans policia i guàrdia civil passejava per la ciutat tots els mitjans amb què comptava: fusells, metralladores, tancs, per a intimidar el ciutadà. A la una pogué retornar a les seves casernes. La ciutat era guardada únicament per aquell ciutadà al qual se l'havia oprimat sempre, se l'havia vexat sempre i que durant dos anys seguits, amb els més oprobiosos procediments governatius: presons, tortures, condemnes, afusellaments, se li havia volgut robar aquella República i aquell Estatut en els qual posà totes les esperances de redempció.

Imaginem per un moment el que hauria passat si la victòria l'haguessin obtingut les dretes. Poc esforç ens caldrà fer, no es necessita gran fantasia, només cal reviscolar en la memòria el que ha succeït en altres ocasions. Escamots de «jóvenes bàrbaros», falanges, requetés, pro-

nois, haurien envaït carrers i places amb crits i amenaces i actes de desordre, tenint com tenien la força pública al seu costat i en defensa seva;

Però si la gent d'ordre som nosaltres!... L'ordre material, l'ordre públic que tant atemoritza els governadors civils, el guarda, l'ha guardat sempre, millor el poble que els qui se'n diuen els seus vetlladors. Quan el poble ha tingut la sensació de la seva força, quan ha pogut palpar tot l'abast de la seva personalitat, sempre s'ha mantingut en una contenció i una mesura que són incapços de tenir els adversaris: recordem aquell 15 d'abril de l'any 1931, en plena revolució, amb vaga general completa, amb el poble en totalitat al carrer, sense guàrdies ni forces coactives i transcorreguent sense aldarulls ni trastorns: omplia, només, tots els àmbits de la ciutat l'efusió d'una alegria sana que expressava una esperança infinita i la joia d'una obra col·lectiva assolida.

L'ordre som nosaltres. Nosaltres, el poble. Perquè portem un alè de justícia, perquè volem impregnar totes les coses i voltar-les d'una atmosfera de justícia. El més gros dels desordres és la injustícia i els nostres adversaris no poden viure sense ella. Si anul·len les iniquitats, les intencions deshonestes, els actes vils, desapareixen tot seguit. Fora d'un ambient on la criminalitat no sigui possible, no poden viure. Necessiten misèria per al seu manteniment, perquè el miserable és sempre un ésser dompat i espaordit; necessiten dolors i penes, perquè el dissortat reclama sempre clemència al poderós i s'avassalla davant del seu poder; necessiten gent esverada davant de la vida, exempta de consol, abandonada de tota confiança: Sense ells no viurien, són la seva cort i el seu sosteniment. Inclús el desesperat que es revolta i arriba a agredir els serveix amb el seu desfici: ar

Un home com Cambó, com March, com Gil Robles, necessiten un exèrcit de gent armada per a la seva defensa.

Hem vençut el seu desordre. Ara cal instaurar el nostre ordre.

Pensem que vèncer comporta més treball que la desfeta; que la victòria és fruit que s'ha de defensar constantment; que és encara batalla que continua i ni un sol instant el lluitador no pot desertar del lloc assenyalat.

Visat per la censura